

Đinh Nga

Lời Thề Của Roméo

Cô đứng tần ngần trước những bậc thang ẩm ướt, nó dốc đứng như một đường hầm dẫn đến một nơi thật tối tăm. Lên được hai bậc, cô thấy khổ sở quá. Tại sao cô lại lâm vào tình cảnh khốn nạn này. Đã mười bậc thang, tay cô vịn vào bức tường loang lổ cho vững bước chân. Mười hai bậc, cô phải nín thở vì cái mùi khai khai xộc thẳng vào mũi, trong khi buồng phổi sắp nổ tung vì hết hơi.

Bậc thang cuối cùng dẫn tới một hành lang tờ mờ ánh đèn. Phía dưới cầu thang, ánh sáng cuối ngày còn rục rở lắm. Tiếng xe cộ ùn nhau buổi tan tầm nghe thật thanh thản. Những con người lướt qua khoảng trống cái cầu thang chật hẹp dẫn lên khu chung cư xập xệ này như một góc nhìn cô độc. Thêm một bước thứ 14, rồi 15... Lạ thay, khi gần đến nơi khủng khiếp ấy, bước chân của cô cũng dứt khoát hơn. Cô nhấn chuông căn phòng có cánh cửa gỗ sơn xanh. Ngay lập tức cửa mở và đứng trước mặt cô là một người đàn bà mỡ màng. Bà ta hất hàm bảo cô: "Vào đi, sao đến muộn thế! Nhanh nhanh cho tôi còn về". Căn phòng sực mùi ê-te. Cô nằm dài xuống giường, nhìn tấm lưng như tấm phản của người đàn bà đang khom

xuống bàn, tiếng kim loại va vào nhau chói lói. Cô từ từ nhắm mắt.

.....

"Đạo diễn, tôi không thể tập trung được! Anh ta luôn nhìn tôi bằng ánh mắt khiêu khích. Và khi ôm tôi, bàn tay anh ta sờ soạng một cách thô bạo. Và tôi không thể chịu nổi cái mùi thuốc lá rẻ tiền của anh ta khi cúi sát xuống mặt tôi...".

"Nhưng đó là một chàng Roméo tốt nhất mà tôi có lúc này...".

"Tôi biết đây là vở diễn quan trọng, nhưng tôi không thể diễn tốt nhất trong tình cảnh này...".

"Tôi hiểu, chúng ta có thể sẽ tìm được một Roméo khác, chứ Juliette thì không!".

"Sao ông không thử nghĩ đến Quân Hải, anh ấy có một vóc dáng thật đẹp và giọng nói thì sang sảng...".

"Tôi sẽ xem xét lại!!!".

.....

"Em đã nói với ông ta chưa?".

"Em đã nói với ông ấy rằng, Juliette đã chọn anh chàng Roméo này, và chỉ có anh ta mới có thể khơi gợi những tình cảm từ sâu thẳm trái tim cô...".

"Anh cảm ơn em, anh sẽ không làm em thất vọng. Chúng ta sẽ là một Roméo và Juliette tân thời của sân khấu, là biểu tượng mới của nhà hát này...".

"Em nghĩ là anh nên tập trung hơn, phải lột tả hết sự hào hoa lãng tử và cũng say đắm thiết tha của Roméo trong đêm chàng tỏ tình...

Nào, chúng ta hãy thử lại lần nữa nhé...".

"Juliette nàng ơi, ta thề có ánh trăng kia làm chứng".

"Roméo chàng ơi, trăng kia cũng có khi mờ khi tỏ, em sợ tình mình cũng thay đổi như trăng...".

"Ôi... anh yêu em quá đi mất...".

"Đừng anh...!"

"Anh yêu em, yêu em mãi mãi, yêu đến chết đi được...".

.....

"Cô làm sao vậy? Đây là lần thứ hai cô ngất xỉu trong khi tập?".

"Có lẽ tôi lo lắng quá...".

"Còn hơn một tháng nữa, cứ như thế này tôi e sẽ không kịp".

"Tôi sẽ cố!".

"Mặt xanh xao, ói mửa, ngất xỉu... Cô có thai à?".

"Không đâu!!! Làm sao lại có thể chứ?".

"Nhìn cô xem, tôi e rằng chỉ một tháng nữa cô sẽ không mặc nổi chiếc áo đầm của nàng Juliette...".

.....

"Có thể em sẽ phải bỏ vai?".

"Tại sao vậy cưng?".

"Đạo diễn cho rằng em đã có thai, và em cũng đã đi khám rồi...".

"Tại sao lại xảy ra chuyện này chứ? Em biết rồi đó, nếu em bỏ vai thì anh cũng tiêu tan cơ hội lần đầu tiên được sắm vai chính của một vở diễn lớn...".

"Nhưng, em không thể mang thai mà đóng vai Juliette được...".

"Em cũng biết là nếu không có em, ông ta không bao giờ nhượng bộ cho anh thử vai...".

"Anh xin lỗi, anh biết Juliette cũng là vai diễn lớn của em, em đã chờ đợi và dồn nhiều tâm huyết cho nó... Chúng ta không thể bỏ lỡ...".

.....

"Cô tỉnh rồi à? Ngồi dậy, uống miếng nước rồi về nhà nghỉ ngơi. Xong xuôi rồi. Sức khỏe cô không tốt lắm đâu. Đừng cử động mạnh đấy".

"Cảm ơn!".

Lại những bậc cầu thang dốc đứng và ẩm ướt. Cô lê từng bước, cứ mỗi bước chân là toàn thân rung động, đau buốt. Năm ngón tay cô xò ra như muốn bấu chặt vào bức tường vôi vữa nhám nhit. Một bậc, hai bậc... Điện thoại chợt reo vang. Cô đứng lại, lần mở túi xách.

"Em à? Em có đến đó không? Xong chưa vậy?".

Đầu óc cô quay cuồng... "Cạch, cạch, cạch...". Cái điện thoại này từng từng theo từng bậc thang. Phía dưới cầu thang không còn ánh nắng rực rỡ cuối ngày. Nhưng lạ thay, nó sáng bừng thứ ánh sáng mê muội. Cô thấy mình như đang chấp chới tan vào quầng sáng ấy...".

.....

"Nghe đâu cô ta đi phá thai!".

"Tôi còn nghe nói, cô ta đến mấy phòng khám chui, chết ngay trên bàn mổ".

"Mấy con mụ lang băm ấy, hại cả đời người ta!".

"Thế mà báo chí đưa tin, cô ta bị tai nạn giao thông cơ đấy!".

"Để giữ thể diện mà, người như thế mà được chọn vào vai Juliette!".

"Cái thằng sở khanh kia mới đốn mạt!".

"Cùng một thứ mèo mả gà đồng hết bà ơi".

“Trước đây tôi cũng mê cô ta lắm, không ngờ đến nước này”.

“Có tài có sắc là thế mà, chậc...!”.

.....

Họ đang nói về ai kia? Sao cô nghe rõ mồn một thế này? Mà đây là đâu? Cô không thấy gì hết cả. Ánh sáng rực rỡ kia cũng đã chìm tắt, chỉ còn đám sương mù lạnh buốt. Cô đang trôi đi, trôi đi như vô định... Có ai đó đang gọi cô. Có phải anh không, Hải? Tiếng gọi như tiếng vang vọng của khán phòng rộng thênh đêm ấy. Bóng tối và sàn gỗ mát lạnh. Vòng tay ghì siết của người đàn ông. Tiếng nói ấy thật dịu ngọt như mật rót vào tai... “Anh yêu em, yêu em mãi mãi, yêu em đến chết đi được...”. Cô thấy mình như bay bổng lên mãi. Tiếng thì thầm đầy khao khát của người đàn ông ấy lại vang lên. Đám sương mù lạnh giá vây quanh cô như tản mát... Cô đang đứng giữa khán phòng rộng thênh quen thuộc. Quen đến từng dãy ghế ngồi, quen đến từng nếp của tấm màn nhung đỏ thẫm đang buông mình nằm lẳng lẽ trong bóng tối. Cô lướt nhẹ trên sân khấu rộng thênh. Tai cô nghe tiếng nhạc êm dịu. Bản tango. Cô là Juliette. Một tiểu thư thơ ngây và trong trắng. Khán phòng bùng lên tiếng vỗ tay...

Cô cúi chào duyên dáng và lùi vào sau cánh gà. Và cô nhìn thấy họ. Đôi trai gái đang quấn riết vào nhau trong hơi thở dồn dập. “Anh yêu em, yêu em mãi mãi, yêu em đến chết đi được”. Cô ngỡ người bừng mặt khóc. Nước mắt của cô rơi đến đâu, sương mù lại kết đọng đến đó. Lạnh giá quá, nhưng lại quấn quýt như che chở cho cô thoát khỏi những gian trá lọc lừa của thế gian. Cô đứng sững trong đám sương mù và lắng nghe. Tiếng nhạc lại vang lên. Tiếng khán giả lục tục kéo

vào khán phòng. Tiếng ghế ngồi bật lên, bật xuống. Rồi tiếng vỗ tay. Những thanh âm ấy đã từng là một phần cuộc sống của cô. Và cuối cùng là tiếng của anh ta. "Juliette nàng ơi...!". Không có Juliette là cô, ông đạo diễn vẫn mau chóng tìm được một Juliette khác. Và anh ta cũng nhanh chân không kém. Cô còn ở lại làm gì.

Cô lướt qua một đôi trai gái đang dựa sát vào nhau. "Thằng cha sắm vai Roméo này đóng vai Đông Gioăng coi bộ hợp hơn!", "Juliette nhìn không hiền dịu như Thúy Tiên", "Nhắc làm gì người đã chết rồi, ghê quá anh", "Ừ, mình về thôi, Roméo thề thốt mà mắt cứ láo liêng thế thì có ma nó mới tin!". Thế mà cô tin. Khổ thân mình chưa. Cô quay lưng. Đi thôi, vương bận làm gì lời thề đầu môi chót lưỡi ấy. Giã từ sân khấu. Giã từ cuộc đời. Cô không là Juliette. Cũng không còn là nữ diễn viên Thúy Tiên lắm rồi. Cô tan vào quầng sáng lung linh đang mở ra như chào đón...

Nguồn: PNCN

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 22 tháng 4 năm 2005